

ната. Нощта приближава и азъ не мога да рискувамъ съ една четвърта атака».

«Съ това неприятно поръчение, азъ тръгнахъ по пътя къмъ именуемия се «Царски Валикъ» — хълмъ, разположенъ източно отъ Гривица, почти на 8 версти отъ позициитѣ на IV корпусъ. Тамъ азъ намѣрихъ Императора съ Великия Князь, ромънския принцъ Карлъ и цѣлата свита. Като слѣзохъ отъ коня, азъ тръгнахъ за къмъ Великия Князь, обаче Негово Высочество съ единъ жестъ ми заповѣда да докладвамъ на Негово Величество. Бѣше ми твърдѣ трудно и тежко да служа пакъ като прѣдавачъ на лоши новини за Господаря.

«Едва бѣхъ свършилъ докладътъ си, когато се получиха такива-же неблагоприятни извѣстия отъ барона Криденера и отъ румънитѣ, които не могли да прѣвзематъ Гривишкия редутъ.

«Князь Имеретински отъ своя страна молѣше за незабавно изпращане на подкрѣпления, безъ които му било невъзможно да удържи заетитѣ отъ него позиции. Въобще само на лѣвото наше крило, у генерала Скобелева, ние бѣхме успѣли да завземемъ единъ значителенъ участъкъ отъ мѣстността.

«За успѣхитѣ на Скобелева можеше твърдѣ добрѣ да се слѣди и отъ мѣстото, гдѣто се намираше Императора, който, наблюдавайки внимателно за ходътъ на сражението, жестоко страдаше отъ новитѣ несполуки на своето оръжие. Очевидно стана, че атаката излѣзе несполучлива, но и интересно бѣше да се знае какво би прѣдприелъ противника, — дали ще се опита или не да направи единъ излазъ?»

Да, разбира се, трѣбваше Османъ-паша да се опита, както се и опита, за единъ излазъ... но кога?